

Charita

časopis Slovenskej katolíckej charity

štvrtročník **No.2 2011** (nepredajné)

**TÉMA KLIMATICKÁ SPRAVODLIVOSŤ
ŽI JEDNODUCHO A SOLIDÁRNE**

EDITORIAL

03

AKTUALITY

Z diecéznych charít
Zo sekretariátu

04
06

TÉMA

„Zmena klímy sa ma neťýka. Naozaj?“

08

ROZHOVOR

S Ivicou Kušíkovou

12

INICIATÍVA

Žasnem, kde všade sa dá žiť
Nie je práca ako práca
Dôležité je neostať ležať...
Potrebujeme vôbec charitu?

14
15
16
17

SPIRITUALITA

Význam rodiny v živote človeka

18

FOTOPRÍBEH

Nádej pre Indiu

20

INFORMUJEME

23

Adresár SKCH

Sekretariát Slovenskej katolíckej charity

Adresa: Kapitulská 18,
814 15 Bratislava
Tel.: 02-5443 1506, 5443 2503
Fax: 02-5443 3097
E-mail: sekretariat@charita.sk
http://www.charita.sk/
Účet: 683221653/7500 ČSOB Bratislava

Bratislavská arcidiecézna charita

Adresa: Heydukova 14,
811 08 Bratislava
Tel., fax: 02-5292 0275
E-mail: charitaba@charitaba.sk
http://www.charitaba.sk/
Účet: 4010078918/3100
Ludová banka Bratislava

Trnavská arcidiecézna charita

Adresa: Hlavná 43, 917 01 Trnava
Tel.: 033-5511 396, Fax: 033-5511 397
E-mail: sekretariat@charitatt.sk
http://www.charitatt.sk/
Účet: 4008297855/7500 ČSOB Trnava

Diecézna charita Banská Bystrica

Adresa: Tibora Andrašovana 44,
974 01 Banská Bystrica
Tel.: 048-472 0272, Fax.: 048-472 0271
E-mail: charitabb@charitabb.sk
http://www.charitabb.sk/
Účet: 736841312/0200 VÚB

Spišská katolícka charita

Adresa: Jesenského 5,
052 01 Spišská Nová Ves
Tel.: 053-4424 519, Fax: 053-4424 519
E-mail: caritas@caritas.sk
http://www.caritas.sk/
Účet: 29634-592/0200
VÚB Spišská Nová Ves

Diecézna charita Rožňava

Adresa: Nám. baníkov 27,
048 01 Rožňava
Tel.: 058-7326415
E-mail: dchrv.roznava@gmail.com
Účet: 18137 582/0200 VÚB

Arcidiecézna charita Košice

Adresa: Bočná 2, 040 01 Košice
Tel.: 055-6255 317,
Fax: 055-6255 328
E-mail: adch-ke@charita-ke.sk
http://www.charita-ke.sk/
Účet: 513026193/7500
ČSOB Košice

Gréckokatolícka charita Prešov

Adresa: Hlavná 2, 080 01 Prešov
Tel.: 051-7723 970,
Fax: 051-7723 970
E-mail: gkcharita@gkcharita-po.sk
http://www.gkcharita-po.sk/
Účet: 4008425976/7500 ČSOB, VS: 001-10

Gréckokatolícka eparchiálna charita Košice

Adresa: Dominikánske nám. 13,
040 01 Košice
Tel.: 055-6259 454
E-mail: eparchialncharitakosice@gmail.com
Účet: 4 350 228 409/3100
Ludová banka

Diecézna charita Žilina

Adresa: Predmestská 12, 010 01 Žilina
Tel., fax: 041-723 1234,
E-mail: charitaza@gmail.com
http://www.dca.sk/charita
Účet: 0424702305/0900
Slovenská sporiteľňa Žilina

Diecézna charita Nitra

Adresa: Samova 4, 950 50 Nitra
Tel.: 037-7721 792, Fax: 037-772 1798
E-mail: charita.nr@ba.telecom.sk
Účet: 691943162/0200 VÚB Nitra

Slovenská katolícka charita (SKCH) poskytuje charitatívne, sociálne, zdravotnícke a výchovno-vzdelávacie služby ľuďom v núdzi bez ohľadu na rasu, národnosť, vierovyznanie a politické zýšľanie.

Ži jednoducho a solidárne

foto: Matúš Zajac

Odkaz, ktorý nesie v sebe oveľa viac, ako len prostý návod na život. Je to myšlienka, ktorá má viesť človeka k pocitu spoluzodpovednosti, pretože každý z nás nesie rovnakú zodpovednosť za prostredie i za ľudí, ktorí sú jeho súčasťou.

S vedomím dôležitosti a naliehavosti tohto hesla sme prednášali o problematike klimatických zmien a ich dopade na život ľudí v rozvojových krajinách žiakom a študentom na viacerých základných a stredných školách. Porozumieť tomu, aké je potrebné až nutné šetriť našu planétu, im nerobilo veľké problémy. O tom sa už veľa napísalo i povedalo.

Až odpoveď na jednu otázku vyvolala vo mne pocit, že hovoriť o klimatických zmenách s dopadom na život v krajinách tretieho sveta, nie je zbytočné a pre mnohých žiakov či študentov je to nová, dovtedy nepoznaná, či len nesprávne vysvetlená informácia.

Otázka znela, či dokážu definovať, čo to vlastne znamená pomenovanie „rozvojová krajina“. Ostala som v nemom úžase stáť pred zistením, aké mylné domnienky a vysvetlenia môžu vyplývať z ich nedostatočnej informovanosti. Odpoveď jedného žiaka totiž znela, že Slovensko predsa tiež patrí medzi rozvojové krajiny, veď sa stále rozvíja. Áno, je pravdou, že každý rozvoj predpokladá určitý pokrok, ale nemôžeme si mylíť pojmy s dojmami. I keď táto odpoveď ma až tak neznepokojila, skôr uistila v tom, že je naozaj potrebné o tom hovoriť nahlas a zreteľne.

Ale čo s tým, keď pani v strednom veku sa nás v jednej relácii opýtala, a načo je to potrebné?! Rozvojová pomoc v zahraničí. My tu na Slovensku nepotrebuje pomoc, nemáme dosť svojich problémov a chudobných ľudí?! Nám kto pomôže?! Som si vedomá, že tu už ciele prednášky o význame rozvojovej pomoci nepomôžu. Neuvidí, neuverí. My nechceme kričať do slepých uší, pretože odkaz Žiť jednoducho a solidárne a tým podporiť rozvojovú pomoc, by nemal pre nás predstavovať povinnosť, ale práve naopak, mal by vychádzať z nášho pocitu zodpovednosti, z hlbšieho poznania a uvedomovania si vzájomnej závislosti medzi rozvojovými krajinami a krajinami rozvinutými, medzi ktoré patrí i Slovensko.

Pokúsme sa preto, možno práve počas leta, letných prázdnin, urobiť niečo pre zdravie našej planéty a tým i niečo pre zlepšenie životných podmienok ľudí v krajinách tretieho sveta. Lebo „nedávaš chudobným to, čo je tvoje, ale vraciaš im to, čo je ich.“

Ivana Pástorová
manažérka pre komunikáciu a PR, SKCH

Pripomenuli si „Medzinárodný deň matiek“

Charitatívno- sociálne centrum Svätej Rity v Lučenci nezabudlo na ženy – matky a tak začiatkom mája sme spoločne pozdravili najmä osamelé a nemocné matky v našom meste. Z milodarov dobrých ľudí sme pripravili drobné pozornosti a tak päť dvojíc navštívilo až desať osamelých matiek. Naše návštevy vítali s úprimným úsmevom a tešili sa s nami aj z drobných pozorností, ktoré sme im priniesli. Podľa našich možností sme sa im snažili pomôcť dobrými radami, ale i tým, že sme sa ich snažili dostať na pozitívne myslenie. Veľa poznania získame z takýchto návštev. Otvárajú si srdcia najmä tí, ktorí sú osamelí a nemajú sa s kým podeliť s drobnými radostami, ale aj s trápením.

V budúcnosti chceme plánovite zintenzívniť návštevy, prejavovať lásku a porozumenie pre týchto ľudí. Matky nositeľky života si to zaslúžia.

Počas Veľkej Noci sme tiež navštívili mnohopočetné rodiny. Naše skúsenosti z návštev sú skoro vždy rovnaké, a to nedostatočné bývanie, nezamestnanosť rodín, čím trpia najviac deti. V mnohých rodinách nemajú vytvorené podmienky na školskú prípravu, čo sa prejavuje aj v nedostatočných školských výsledkoch. Naše návštevy povzbudzujú aj samotných rodičov, aby nezanedbávali oblasť vzdelávania detí. Vždy sa zaujíname o ich problémy a podľa našich možností spoločne hľadáme riešenie. Je pre nás potešením, keď máme možnosť hodnotiť, že situácia sa v tej ktorej oblasti zlepšuje. Poznáme rodiny a ich deti a veríme, že postupne dôjde k zlepšovaniu.

Tento rok sme zorganizovali program pre deti v rámci Medzinárodného dňa detí, kde sme pripravili bábkové divadlo, navštívili sme spoločne Novohradské múzeum a galeriu v Lučenci. Deti mali možnosť zúčastniť sa výtvarnej súťaže i ďalších športových hier.

Veríme, že s Božou pomocou sa nám naše zámery podaria.

Valéria Jezná, CHSC Lučenec

Jarné prázdniny plné zážitkov a smiechu

Deti z Detského charitného domu v Považskej Bystrici, ktorý patrí pod Diecéznu charitu v Žiline, sa veľmi potešili pobytu na chate na Oraviciach počas jarných prázdnin. Deti a mladí dospelí tu mali veľkú možnosť vyjašiť sa a vychutnať zimu na plno. Celý týždeň sa tu lyžovalo, sánkovalo, snowbordovalo a relaxovalo v tunajšom termálnom kúpalisku a lyžiarskom stredisku. Príchod krásneho letného počasia sme si vychutnali účasťou na veľkej turistickej akcii – Jilemnického 25.- ke v Považskej Teplej. Tento rok tu bolo vyše 3000 účastníkov a my medzi nimi. Počasie nám prialo, sily stačili, a tak sa môžeme pýšiť prejdenými 15. až 25. km v krásnej a čarovnej Manínskej tiesňave. Už teraz sa deti tešia na ďalšie výlety a s tým spojené nové dobrodružstvá a zážitky.

„Deti sú vedené k samostatnosti, k zodpovednosti, k zmysluplnému užívaniu voľného času, ku kreativite a k samotnému nachádzaniu zmyslu života. Jedným z našich prioritných cieľov je podporovať prirodzené inštinkty, aktivity a radosti detí“.

DCH ZA

Dáma zavítala do NDC

V Nízkoprahovom dennom centre, ktoré funguje pod správou Gréckokatolíckej charity Prešov, sa prednedávnom uskutočnil turnaj v dáme. Pri tejto obľúbenej hre sa stretlo dvanásť hráčov. Boje vyvrcholili vo finálových súbojoch. Najlepšie sa umiestnil Artúr Nandráži, ktorý prešiel turnajovým pavúkom bez zaváhania. Víťaz (a aj všetci prihlásení) získali milú pozornosť. Okrem toho, že našim klientom opäť o čosi rýchlejšie ubehol čas, mohli sa spoznať aj v neformálnych rozhovoroch a zápalistom sledovaní jednotlivých partii. Turnaj zorganizovali bohoslovci a pani Anna Hadačová (sociálna pracovníčka). Radi by sme sa im za to prostredníctvom časopisu CHARITA poďakovali.

Pavol Burda, GKCH Prešov

Dva dni v Dome svätej Faustíny vo Svidníku

Prvý deň

Prvý deň mojej návštevy v dome pre opustené ženy vo Svidníku bol pracovný deň – utorok. Pre mňa to nebol až taký bežný deň. Autom som priviezol chlapcov z Domova nádeje z Prešova, ktorí boli už mnohokrát vypomáhať pri rekonštrukcii Domu svätej Faustíny. V dome žijú a pracujú výlučne ženy, a preto tam chlapecká ruka veľmi chýba. Milým úsmevom a rannou kávou nás privítala vedúca zariadenia, Mgr. Helenka Paňková a päť životom skúšaných, ale statočných žien.

Bol utorok, ale práve utorok sú modlitebné dni. Veľmi milé bolo, že na modlitby prichádzajú aj ženy z mesta, a tak je atmosféra oveľa príjemnejšia. Ženy vypočujú klientky, ktoré v dome žijú. Vedúca Helenka je temperamentná osoba, ale vie človeka pochopiť a vcítiť sa doň. Okrem správy domu sa venuje sociálnemu poradenstvu pre ľudí zo Svidníka a okolia. Spomínala, že mnohé prípady sú veľmi zložité až neriešiteľné. No jedným dychom dodala, že pri tomto diele cíti Božiu prítomnosť.

Ženy ubytované v Dome svätej Faustíny sú veselé osôbky a vždy sa dokážu zasmiať, aj keď majú svoje trápenia, ekonomickú neistotu a zdravotné ťažkosti. Rady sa doberajú a rady hovoria o svojej situácii.

Majú peknú záhradku, kde sa snažia dopestovať si trochu zeleniny. Majú

to však ťažké. Kam sa pozrú, vidia veľa roboty. Dom potrebuje mnohé úpravy, ale všetci veria, že s vierou a trpezlivosťou to dokážu.

Deň zbehol nepozorovane rýchlo, no sľúbil som si, že sa k nim ešte vrátim o týždeň.

Druhý deň

Druhý deň môjho pobytu v Dome svätej Faustíny sa odohral o týždeň po mojej prvej návšteve. Bol to výnimočný deň, ktorý v dobrom zmysle slova narušil zabehaný režim klientiek aj vedúcej domu. V pondelok 16. mája 2011 o jedenástej sa konala posviacka Domu svätej Faustíny. Napriek tomu, že rekonštrukcia domu nie je ešte dokončená, bolo treba posvätiť službu, ktorá sa tu už určitý čas poskytuje. Už od rána bolo na klientkách vidno očakávanie. Celé zariadenie dýchalo slávnostnou atmosférou, bolo pripravené aj pohostenie. Samotnej vysviacke predchádzali príhovory.

Vedúca zariadenia, Mgr. Helena Paňková, privítala všetkých zúčastnených, riaditeľ Gréckokatolíckej charity v Prešove, PhDr. Peter Valiček, zhrnul a opísal vývoj Domu svätej Faustíny a nakoniec svojou návštevou poctil zariadenie aj primátor mesta Svidník Ing. Ján Holodňák.

Zariadenie posvätil svidnícky protopresbyter otec Marek Puľščák spolu s otcom Mikulášom Tatárom, správcom farnosti Stročín a kaplánom otcom Matejom Fečkom. Samotnej slávnosti sa zúčastnilo približne tridsať ľudí. Po posviacke nasledovala prehliadka priestorov a voľná diskusia. Posviackou sa toto zariadenie stalo ešte viac Božím dielom. Všetci zúčastnení popriali zariadeniu, aby sa stalo dôstojným miestom a domovom pre životom skúšané klientky.

Pavol Burda, GKCH Prešov

Centrum pomoci človeku v Trnave je v plnej prevádzke

Koncom januára tohto roku Trnavská arcidiecézna charita slávnostne otvorila Centrum pomoci človeku v Trnave. Centrum pomoci človeku funguje už niekoľko mesiacov a za tento čas poskytli Mgr. Zuzana Ryšková, Mgr. Mária Prekopová a zatiaľ dobrovoľníčka Mgr. Kristína Bačíková pomoc a poradenstvo viac ako 150 ľuďom, viacerí z nich navštívili Centrum niekoľko krát alebo chodia pravidelne.

Jednou z ponúkaných foriem pomoci je poskytovanie stravy. „V pracovných dňoch ponúkame v Centre pomoci človeku jednu teplú polievku a chlieb v čase od 11.00 do 11.30. Naobedovať sa sem chodí denne približne 15-20 ľudí, počet je vyšší v zimnom období.“, hovorí riaditeľ Trnavskej arcidiecéznej charity PhDr. Boris Hrdý. Centrum ponúka aj možnosť osprchovať sa, tiež obnosené i nové šatstvo. Už pri prvom kontakte sa v Centre snažia čo najširšie sa oboznámiť so zložitou situáciou klienta, stanoviť sociálnu diagnózu a spolu s klientom nájsť vhodné riešenie a nájsť spôsob, ako podobným problémom predchádzať v budúcnosti.

V Trnave žije približne 100 bezdomovcov. Vo februári tohto roku začal v Trnave fungovať tiež Streetwork – terénna sociálna práca, ktorý je zameraný na vyhľadávanie týchto ľudí a sprostredkovaní informácií o možnostiach pomoci. Kým Centrum pomáha ľuďom, ktorí pomoc vyhľadávajú sami, streetworkeri sa snažia týchto ľudí aktívne hľadať v ich prirodzenom prostredí a usmerniť ich na možnosti, ktoré Centrum ponúka.

Riaditeľ Arcidiecéznej charity Boris Hrdý uviedol, že streetwork a Centrum sú len začiatkom, má ambíciu postupne vybudovať nízkoprahové centrum pre ľudí bez domova, kde by sa mohli zapojiť do rôznych programov a tým obnovovať stratené pracovné návyky. Mnohí z týchto ľudí trpia aj psychickými chorobami, závislosťami, sú medzi nimi aj dospelí odchovanci detských domovov. Centrum pomoci človeku im ponúka možnosť podeliť sa o svoje starosti, zorientovať sa vo svojich možnostiach, hľadať adekvátnu pomoc v aktuálnej krízovej situácii, v ktorej sa nachádzajú.

TT ADCH

Odborníci z rôznych oblastí diskutovali na tému Profesionalita charity

V polovicu marca tohto roku sa v Tatranskej kotline pod záštitou Slovenskej katolíckej charity uskutočnil Medzinárodný seminár na tému Profesionalita charity. Išlo o prvú vzdelávaciu aktivitu v rámci projektu medzinárodnej spolupráce „Profesionální pečovatelé“, ktorý je spolufinancovaný Európskym sociálnym fondom a štátnym rozpočtom ČR v rámci operačného programu OP Ľudské zdroje a zamestnanosť. Jeho realizáciu zastrešuje Diecézní katolícká charita HK.

V rámci tohto semináru sa zišli viacerí odborníci z univerzitného prostredia, odborníci z praxe sociálnych služieb, politici, zástupcovia štátnej správy, zástupcovia charít i duchovní, ktorý pochádzali z krajín ako Česko, Slovensko i Nemecko.

Stretnutie prebiehalo formou odborných seminárov, ktorých hlavnými témami boli Profesionalita ako konštrukt, Kvalita v českej a slovenskej legislatíve a Kvalita nie sú iba štandardy. Plnenie úloh v skupinách, tvorených zo zástupcov z ČR, Slovenska a Nemecka, bolo veľmi zaujímavé a inšpirujúce a zúčastnení si so sebou odniesli mnoho skúseností a vedomostí využiteľných v ich pracovnom odbore.

ip,SKCH

Deti na Haiti sa tešia novej škôlke

V máji tohto roku sme úspešne ukončili 3-mesačnú výstavbu štyroch tried materskej školy v Cazeau, ktorú spravuje miestna kongregácia malých sestier sv. Terezy. Slávnostná inaugurácia sa konala za prítomnosti vedúcej misie SKCH na Haiti Evy Zelinovej, riaditeľky a učiteľov školy, predstaviteľiek rádu, zástupcov Caritas Internationalis, ako aj samotných žiakov, ktorí si v tento deň po prvýkrát vyskúšali nové priestory školy.

Výstavba sa mohla uskutočniť aj vďaka všetkým darcom, ktorí prispeli na verejnú zbierku vyhlásenú Konferenciou biskupov Slovenska a Slovenskou katolíckou charitou okamžite po zemetrasení na Haiti. Po vyše roku strávených v provizórnych podmienkach, kedy vyučovanie prebiehalo v stanoch na dvore, sa tak žiaci konečne môžu učiť opäť v dôstojnejších podmienkach.

Nadálej usilovne pokračujeme v pomoci deťom na Haiti aj cez projekt Adopcia na diaľku®, vďaka ktorému sa už 65 deťov teší podpore od svojich nových adoptívnych rodičov. I ďalšie deti z najnúdznejších rodín čakajú na šancu získať vzdelanie, pretože i na základe toho si môžu v budúcnosti

zaistiť lepší život. Jednoducho na pomoc nikdy nie je ďaleko – byť blízko nikdy nie je neskoro.

Eva Zelinová, SKCH

Chceme meniť názor verejnosti na problematiku utečencov

Kultúrne podujatie [Ver ár ju from?], ktoré sa konalo v priestoroch UPeCe v Bratislave, malo za cieľ znížiť predsudky voči migrantom, a práve formou kultúrno – spoločenského dialógu tak priblížilo širokej verejnosti problematiku migrácie. Samotný priebeh podujatia v sebe zahŕňal rôzne umelecké aktivity, a to profesionálne vystúpenie migrantov z Českej republiky, výstavu fotografií Victora Breinera zachytávajúcich život migrantov na Slovensku, tanečné a spevácke predstavenie žiadateľov o azyl.

Návštevníkom tak toto kultúrne podujatie ponúklo možnosť hlbšie spoznať a porozumieť problematike migrantov žijúcich a pracujúcich v našej krajine. Na základe ich osobných svedectiev sa návštevníci mohli pozrieť na ich životný osud a súčasnú situáciu možno v inom svetle ako doteraz. Toto podujatie zároveň umožnilo migrantom na Slovensku k ich vlastnej kultúrnej integrácii – a to ukázať majoritnej spoločnosti, že aj keď prišli na Slovensko z rôznych krajín a kultúr, nie je dôvod na obavy pred neznámym.

ip,SKCH

Vďaka kampani Aby človek nebol sám získali štyri charitné hospice spolu 6 620,55 EUR

Kampaň Slovenskej katolíckej charity „Aby človek nebol sám“ realizovaná v advente 2010 a na začiatku nového roka 2011 bola určená na zvyšovania povedomie verejnosti o význame hospicovej starostlivosti. Kampaň mala slúžiť ako jeden z podnetov pre kvalitnejšie prežívanie adventu a začínajúceho cirkevného roka. Ľudia mohli zbierku pre hospice podporiť formou DMS do 31. januára 2011 alebo aj v rámci verejnej zbierky „Blízko pri človeku“ akýmkoľvek príspevkom na číslo účtu do 30.4.2011.

Vybraná suma, ktorá činila 6 620,55 EUR, sa rovnomerne prerozdělila a poukázala na účty štyroch konkrétnych hospicov: Dom pokoja a zmieru u Bernadety v Nitre, Hospic sv. Alžbety v Ľubici, Hospic Matky Terezy v Bardejovskej Novej Vsi a Dom Božieho milosrdenstva v Banskej Bystrici. Slovenská katolícka charita sa v rámci kampane Aby človek nebol sám snažila vyzbierať peniaze, aby zmiernila aj deficit, ktorý vznikol nedostatočnými platbami od zdravotných poisťovní, ktoré kryjú iba 50-60 % nákladov za starostlivosť v hospicových zariadeniach. Zvyšok si totiž musia doplácať pacienti. „Zomrieť dôstojne by nemal byť luxus“, zdôraznil generálny sekretár SKCH Radovan Gumulák.

Týmto prejavujeme vďaka všetkým, ktorí sa do kampane akýmkoľvek spôsobom zapojili. Osobitne ďakujeme darcom, ktorí sa rozhodli finančne podporiť hospicovú starostlivosť Charity.
ip, SKCH

SKCH prednášala na školách

Slovenská katolícka charita si dáva za cieľ robiť spoločenskú osvetu o potrebách ľudí v núdzi na Slovensku i v zahraničí. Práve preto navštevujeme mnohé základné, stredné i vysoké školy na Slovensku a informujeme žiakov a študentov o aktivitách a jednotlivých projektoch SKCH. Považujeme za dôležité hovoriť o problematike chudoby, sociálneho vylúčenia i ďalších formách pomoci tým, ktorí to naozaj potrebujú. Ako povzbudenie do našej ďalšej práce vnímame záujem mladých dozvedieť sa viac o týchto témach a veríme, že aj týmto spôsobom naplníme našu myšlienku Byť blízko pri človeku. Ak by ste mali záujem o podobnú prednášku i na Vašej škole či v rámci iného podujatia či aktivity, prosím, dajte

nám o sebe vedieť na info@charita.sk

Prednášky už prebehli na Stredoeurópskej vysokej škole v Skalici v rámci Dňa otvorených dverí pri príležitosti Svetového dňa Afriky, na ZŠ Jakubov pri príležitosti 2 Týždňov charity, v rámci ktorého deti vyzbierali oblečenie a hračky pre Sklad solidarity prevádzkovaný SKCH v Bratislave a v luvente – Slovenskom inštitúte mládeže v Bratislave.
ip,SKCH

Firemní dobrovoľníci vymaľovali charitný Sklad solidarity do vesela

Rozhodli sme sa zapojiť do podujatia firemného dobrovoľníctva Naše Mesto 2011, ktoré organizuje Nadácia Pontis a skupina firiem ENGAGE, keďže toto podujatie nasleduje myšlienku roka 2011, ktorý bol vyhlásený za Európsky rok dobrovoľníctva. Firemní dobrovoľníci tak v piatok, 17. júna 2011, vymaľovali charitný Sklad solidarity na Jasovskej ulici č. 6 v Bratislave do vesela a umocnili tým silu významu dobrovoľnej pomoci, pocit vzájomnej spolupatričnosti a ľudskej empatie k núdznym.

Sklad solidarity poskytuje materiálnu pomoc ľuďom v núdzi a sociálne znevýhodneným osobám, dočasne sa tiež využíva na uskladnenie humanitárnej pomoci v prípade prírodných katastrof. Vďaka firemným dobrovoľníkom, ktorí sa zapojili do podujatia Naše mesto 2011, si budú môcť ľudia vybrať oblečenie či potreby do domácnosti v priestoroch na veselo vymaľovaných, lebo Sklad solidarity nechce byť len zberňou šatstva a prebytočných vecí, ale práve moderným miestom, ktoré v sebe nesie odkaz ľudskej solidarity, kde Darovať znamená pomáhať.

Do dnešného dňa, už viac ako stovka ľudí využila možnosť výberu z oblečenia, ale i z potrieb do domácnosti. Sklad sa rozšíril o rozmanité elektronické príslušenstvo, šatstvo, malý nábytok vďaka nezištnej solidarite darcov, ktorých počet rastie každým týždňom. V minulom roku SKCH v rámci vianočných trhov rozdávala ľuďom bez domova spacáky, teplé deky, bundy, rukavice, čiapky, šatstvo, topánky a iné nevyhnutné veci v zimnom období. Materiálna pomoc zo skladu odišla aj pre maloletých utečencov bez sprievodu, ktorí žijú na Slovensku. Maloletí utečenci bez sprievodu sa tak tešia prevažne novým veciam, ktoré darovali obchodné reťazce, a to tenisťákam, tričkám, bundám, nohaviciam a pod. Veľká vďaka patrí firmám IKEA, C&A a Unilever, ktoré prostredníctvom SKCH venovali matrace, koberce, šatstvo, kozmetické, dezinfekčné a čistiace prostriedky do zariadení pre núdznych na celom Slovensku.

ip,SKCH

Zmena klímy sa ma neťýka. Naozaj?

Boh ich požehnal a povedal im: "Plodte a množte sa a naplňte zem! Podmaňte si ju a panujte nad rybami mora, nad vtáctvom neba a nad všetkou zverou, čo sa hýbe na zemi!"

Potom Boh povedal: "Hľa, dávam vám všetky rastliny s plodom semena na povrchu celej zeme a všetky stromy, majúce plody, v ktorých je ich semeno: nech sú vám za pokrm! všetkým zverom zeme a všetkému vtáctvu neba i všet-

kému, čo sa hýbe na zemi, v čom je dych života, (dávam) všetku zelenú trávu." A stalo sa tak. (kniha Genezis)

foto: Caritas Internationalis

Smerom ku klimatickej spravodlivosti v rozvojových krajinách

V roku 2000 prijali politickí predstavitelia 189 štátov OSN Miléniovú deklaráciu, v ktorej sa zaväzujú splniť 8 cieľov zameraných na celosvetové problémy, a to do roku 2015. Jedným z bodov je aj zlepšenie kvality životného prostredia, a vyjadrenie spolupatričnosti krajinám, kde zmena klímy spôsobuje škody ohromných rozmerov. Jeden z najchudobnejších regiónov sveta, Subsaharská Afrika, má k naplneniu určených rozvojových cieľov najďalej.

Slovenskú katolícku charitu trápia ľudské osudy v postihnutých oblastiach a vníma dôsledky veľkých teplotných výkyvov. Preto sa v roku 2010 zapojila do boja za klimatickú spravodlivosť a to formou projektu rozvojového vzdelávania s podtitulom „Smerom ku klimatickej spravodlivosti v rozvojových krajinách, so zameraním na Subsaharskú Afriku“. Realizácia vypracovaného programu prebieha v spolupráci s kolegami zo Slovenskej charity s finančnou podporou EK a SlovakAid.

Ako sme už spomínali, projekt rozvojového vzdelávania sa zameriava na vplyv klimatických zmien na rozvojové procesy v hospodársky zaoštalých krajinách. SKCH tak prispieva k mobilizácii podpory verejnosti. Najväčším paradoxom je fakt, že najchudobnejšie krajiny trpia dôsledkami, ktoré spôsobili vyspelé štáty nezodpovedným postojom ku otázkam životného prostredia. Extrémne počasie v posledných rokoch vyústilo do smrti a utrpenia ľudí, dobytka, zničenia úrody, šírenie prenosných chorôb. Následkom globálneho otepľovania, presnejšie kvôli rozpadajúcemu sa poľnohospodárstvu bude trpieť v Subsaharskej Afrike hladom o 600 miliónov ľudí viac.

Najväčším paradoxom je fakt, že najchudobnejšie krajiny trpia dôsledkami, ktoré spôsobili vyspelé štáty.

Projekt nedávno oslávil 1 a pol ročné narodeniny, a zviditeľnil sa prostredníctvom sprievodných aktivít prameniacich z vopred naplánovaných výstupov. Takáto činorodosť je pre rozvojové vzdelávanie potrebná, keďže je nutné nejakou atraktívnou formou vzbudiť u ľudí spoluzodpovednosť za momentálny stav životného prostredia. Cirkev takisto poskytla svoje stanovisko, kde spomína, že sme stvorení

na obraz Boží a preto každý z nás ma právo na dôstojný život.

Do projektu sa zakomponovala aj kampaň s heslom „Ži jednoducho a solidárne“, ktoré povzbudzuje mládež na školách ku tvorivej aktivite a solidarite s obyvateľmi postihnutých oblastí.

Do projektu sa zapojilo vyše 110 škôl, následne im boli zaslané toolkity zamerané na tému klimatických zmien. Súčasťou didaktického materiálu je aj DVD, s krátkym animovaným dokumentárnym filmom. SKCH v spolupráci s Metodickým centrom učiteľov a Asociáciou učiteľov zorganizovala tri tréningy pre 59 učiteľov z celého Slovenska. Prvý seminár bol usporiadaný dňa 6. októbra v Nitre, druhý 7. októbra v Žiline a posledný 8. októbra 2010 v Prešove.

Mobilná výstava

Mobilná výstava fotografií bola otvorená dňa 29. novembra 2010 v Bratislave. Program moderovala obľúbená televízna moderátorka Bibiana Ondrejková. Akcie sa zúčastnili zástupcovia SKCH, niektorí predstavitelia vlády, rozvojových organizácií, ako aj široká verejnosť. Profesionálne príspevky boli prezentované riaditeľkou SAMRS Ing. Evou Kolesárovou, PhD. a prof. Milanom Lapinom, odborníkom na klimatológiu. Akcia bola oživená hudbou kapely Kapucíni.

Na výstave mohli návštevníci vidieť 48 fotografií a informačných materiálov opisujúcich atmosféru Subsaharskej Afriky, doplnené životnými príbehmi ľudí, ktorí trpia zmenou klímy. Materiály boli pripravené v spolupráci s kolegami so Slovenska. Fotografie boli poskytnuté Caritas Internationalis, Slovenskou charitou, Vysokou školou (svätej Alžbety) zdravotníctva a sociálnej práce v Bratislave, Slovenským skautingom, eRKom. Pre deti boli pripravené interaktívne hry. Výstava putovala ďalej a v priebehu roka 2011 ju videli návštevníci v 7 mestách na celom Slovensku, v priestoroch obchodných centier v Banskej Bystrici, Nitre, Trenčíne, Žiline, Spišskej Novej Vsi, Košiciach a Prešove. Hlavným cieľom výstavy bolo ukázať vplyv zmeny klímy, najmä v Subsaharskej Afrike a zlepšiť informovanosť verejnosti o dôsledkoch kontinuálneho otepľovania planéty. Vstup na výstavu bol zdarma a záujem verejnosti bol vyšší, ako sa očakávalo.

Snaha o klimatickú spravodlivosť pokračuje

Zostáva ešte rok a pol na dokončenie projektu. Žiaci prihlásených základných škôl sa aktívne zapojili do projektu a originálnymi výtvormi vyjadrili solidaritu s ľuďmi z postihnutých oblastí. V spolupráci so skautmi pripravujeme workshopy s interaktívnou činnosťou pre deti.

Mariana Ištoňová, SKCH

Stvoriteľ nám daroval celú Zem. Slobodná vôľa ľudí si z nej spravila vlastnú hračku, malú modrú loptičku. Človečenstvo si ju pohadzuje navzájom, a čaká. Čaká „na koho to slovo padne“, aby sa našiel konečne niekto, kto úprimne vyjadrí solidaritu a spoluzodpovednosť za zhoršujúci sa stav klímy, ktorý vyháňa ľudí z domovov, šíri hladomor, kradne úrodnú pôdu, vyčerpáva všetok zdroj pitnej vody. A našej Zemi je stále viac a viac teplejšie....

foto: Michal Fulier

Klimatická spravodlivosť a charita. Čo majú spoločné?

Odpoveď sme našli počas účasti na seminári v Slovinsku.

Len mála časť verejnosti si uvedomuje previazanosť práce charity na tému klimatickej spravodlivosti v rozvojových krajinách. Naši slovinskí priatelia a kolegovia z charity zorganizovali medzinárodný seminár, počas ktorého sme mali možnosť ponoriť sa do problematiky klimatickej spravodlivosti, a to cez rôzne uhly pohľadu, či to už po teoretickej alebo praktickej stránke. Takisto sme mali možnosť stretnúť priameho svedka prírodných živlov, ktorý nám opísal momentálnu situáciu v Senegale. Na seminári participovalo asi 17 krajín z celého sveta.

Odborné prednášky a filmy boli popretkávané metódami reflektovania témy Klimatických zmien do hier a následných diskusií, čo spoločne malo za cieľ ukázať, ako efektívne sa dajú využiť niektoré formy postupov pri prezentácii danej témy na školách či širokej verejnosti. Pre nás veľmi aplikovateľné sú skúsenosti a rady, s ktorými sa s nami podelili zástupcovia charít z Anglicka CAFOD, či Írska TROCAIRE, ale rovnako zástupkyňa Caritas Internationalis i ďalší.

Spolu sa totiž vždy dá dokázať viac.

Mariana Ištoňová, SKCH

Čo sú klimatické zmeny?

Klimatické zmeny je termín používaný na popis negatívneho klimatického dopadu globálneho otepľovania na našu planétu. Slnecná energia zohrieva povrch Zeme a ako sa jej teplota zvyšuje, teplo sa vyžaruje naspäť do atmosféry ako infračervené žiarenie. Aktivita človeka, najmä spaľovanie fosílnych palív však zvyšuje množstvo skleníkových plynov v atmosfére. Ich akumulácia vedie ku zvýšeniu teploty, ktoré rýchlo a dramaticky menia počasie na Zemi.

Klimatické zmeny a ich dopad na rozvojové krajiny

Nedostatok pitnej vody

Zmena klímy je badateľná v rastúcich rozdieloch v množstve a rozdelení zrážok na celej planéte, v dlhších obdobiach sucha a katastrofálnych povodniach. Dokonca aj dnes viac ako miliarda ľudí nemá zabezpečené základné dávky vody. Podľa IPCC (Medzinárodný panel pre Klim. zmeny) zomrie v Afrike do roku 2050 od 350 do 660 miliónov ľudí kvôli nedostatku pitnej vody, spôsobenému globálnym otepľovaním.

Znížená poľnohospodárska produkcia a nedostatok jedla

Približne 135 svetovej populácie trpí dnes chronickým hladom. Mnoho chudobných ľudí na celom svete žije z poľnohospodárstva, ktoré je silno závislé na množstve a rozdelení zrážok. Kvôli nárastu globálnej teploty bude menej polí na siatie a čas na obrábanie pôdy sa skráti.

Šírenie chorôb a zvýšená úmrtnosť

Otepľovanie bude mať nepriaznivý vplyv na zdravie mnohých ľudí, najmä chudobných, ktorí sú náchylnejší na ochorenia. Niektoré z chorôb, ktoré sú prenášané hmyzom a ovplyvnené prostredím, napríklad malária, sa rozšíri do oblastí, ktoré boli doteraz bezpečné. Ročne približne 150 000 ľudí zomrie na následky klimatických zmien.

Migrácia a utečenci

Dôsledkov KZ je masívny presun ľudí do iných častí krajiny alebo únik z nej.

Konflikty

Rozvojové krajiny sú často poznačené politickou nestabilitou, zlou správou a slabou ekonomikou. Nedostatok zdrojov môže viesť k mimoriadnym situáciám, pokiaľ ide o nedorozumenia medzi spoločenstvami alebo vnútri nich.

Vplyv na životné prostredie v pobrežných oblastiach

Do konca tohto storočia možno očakávať vzostup morskej hladiny o 15-95cm. Podľa informácií UNESCO približne 60% svetovej populácie žije vo vzdialenosti do 60 km od mora. Ľudia žijúci v deltách veľkých riek v Ázii a Afrike budú trpieť najviac

Strata rozmanitosti biotopov

Kvôli zmenám teploty a nadmernému využívaniu prírodných zdrojov bude mnoho druhov zvierat a rastlín ohrozených. Biodiverzita hrá dôležitú úlohu v zachovaní ľudstva na Zemi.

Rozprávka pre dospelých Ani chlad nezabráni jarným kvetom rásť

Ahoj!

Volaj ma Pľíšik lieskový. Ľudia ma takto nazvali a musím priznať – toto meno sa mi páči.

Keď už pre nič iné tak preto, lebo znie milšie ako dáky Plh obyčajný.

Niektorí vravia, že sa podobám na maličkého medvedíka a že môj chvost pripomína veвериčí.

Nuž ak máš po ruke môj obrázok, posúď sám.

Mňa totiž tak ľahko neuvidíte. Väčšina zvierat, ako aj ľudia, sú omnoho väčší a silnejší ako ja. Preto som od prírody plachý.

Rád sa preháňam po planinách a šantím v korunách stromov.

Cez deň zvyknem spať, no často ma zobudzajú vrčiace monštrá. V noci vyrážam na lov, ale

veľkí chrobáci sú v poslednom čase čoraz utiahnutejší a tak sa napchávam hlavne lieskovcami. No tých však z roka na rok ubúda. Oberajú nám ich ľudia.

Rád ložím na

stromy a pozorujem hviezdy, no odkedy ľudia postavili veže, z ktorých sa šíria záblesky a ozývajú hromy, radšej zaliezam spolu s hmyzom do dier. Na druhej strane, aspoň sa v noci nemusím báť divých mačiek a dravcov. Aj tí sa trasú strachom pred nočným hromobitím.

Ráno mám vo zvyku prebehnúť planinou a obzerať si nehybné telá zvierat. Často im pískam pri ušiach, aby som ich zobudil. Nikdy nevstávajú. Spachtoši! Vôbec si neuvedomujú, že keby ich ľudia našli, odviezli by si ich so sebou.

Obvykle si staviam guľovité hniezda, ale v poslednom čase čoraz častejšie prespávam na konároch liesok. Najmä od nešťastia, čo postihlo bratranca Pľiška.

Spokojne si spal v senníku s rodinou, keď sa

rozpútal požiar. Načahoval chvost, ale deti na nedečiahli a prepadli sa hlboko do horiaceho sena. Pľiška sa vrhla za nimi do plameňov.

Po požiari sa z neho nadišlo stal čudák. Už ho ani nebavilo písať a najradšej sa prechádzal sám. Dúfal, že natrafí na niekoho, kto by ho zjedol. Ale ani vtáci a mačky naňho nemali chuť, keď videli koľko smútku sa odráža v jeho očiach.

Dnes je už veselší a za horami si hľadá novú rodinu. My Pľišci totiž oveľa radšej pískame, šantíme s kamarátmi alebo naháňame Pľišce, než smútime.

Ale ja napríklad mám tiež strach o deti. Veď ani nie pred mesiacom sme museli utiecť pred ohňom, ktorý zachvátil lúku. Kým sme utekali, na chvíľu som zastal a uvidel človeka, ktorý plamene pozoroval z diaľky. Istotne ten požiar založil. A možno zapríčinil aj oteckovu smrť.

Veď ktovie, možno práve on zahodil tú lesklú vec...

Otec bol vždy zvedavý. Strkal hlavu, kam sa len dalo. Do dier, do mlák, do potokov a nepohrdol ani povalami domov, len aby uvidel niečo nové. A potom, o tom, čo videl, vzrušene píšťal celé mesiace.

Raz, to som bol ešte veľmi malý, sme boli na prechádzke s bratmi, sestrami a s mamou. Otec ale nie a nie, že by s nami držal krok. Stále musel kamsi odbiehať, čosi nové objavovať.

„Toto tu nebolo, tamto tam nebolo“ upozorňoval a hneď aj bežal k nálezom.

Po čase zbadal čosi lesklé. Spýtal sa, či by som sa na to nešiel pozrieť s ním. Mama sa trochu namosúrila, že nemôžeme mať pokojnú prechádzku ako poriadna rodina, ale potešilo ju, že otec konečne nemyslí len na seba.

Šiel som s ním k lesklej, oválnej veci, z ktorej sa šírila podmanivá vôňa. Otec sa labkami chytil rohu oválu a hlavu prepchal do jeho vnútra. Odrazu zapišťal...

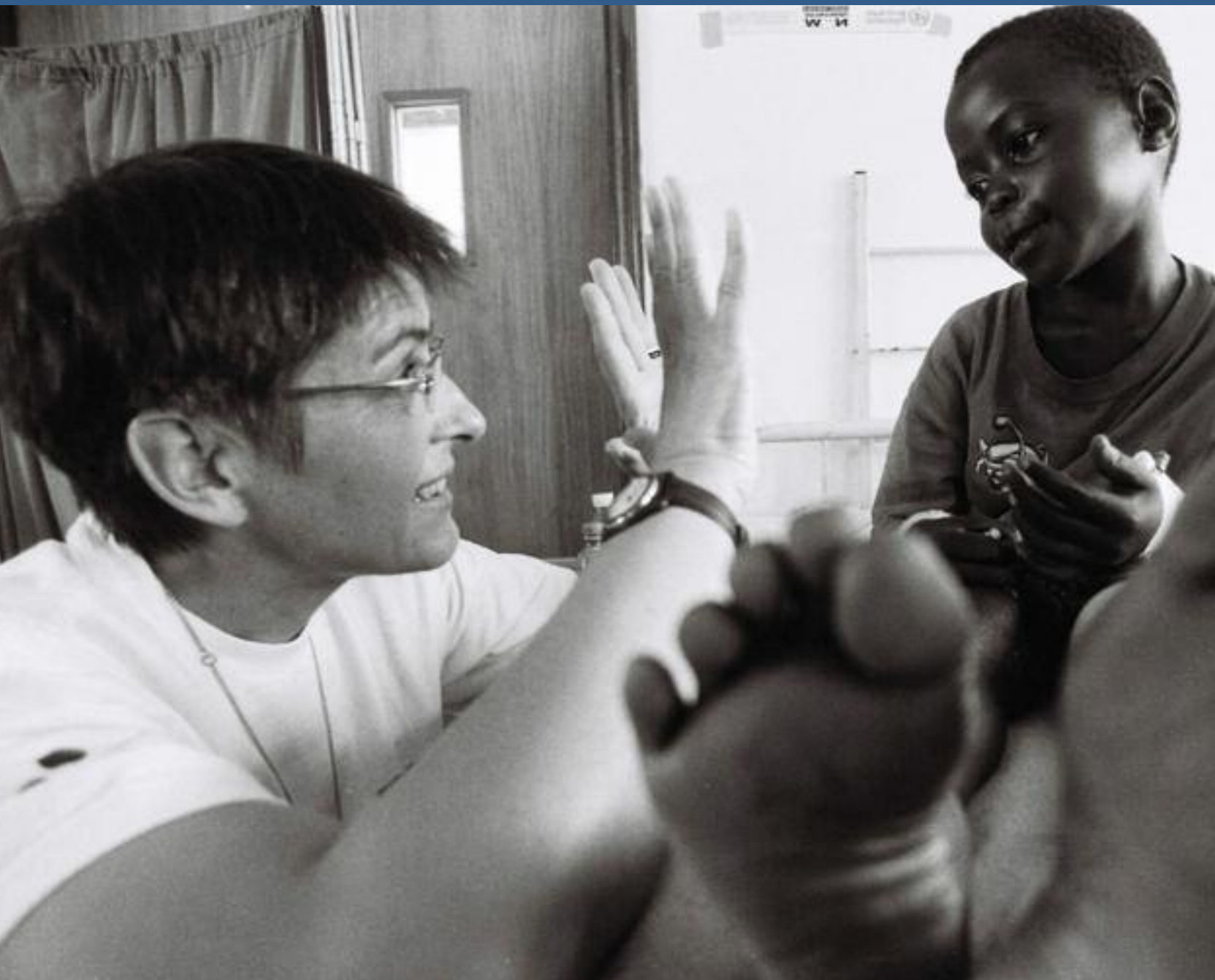
No ani chlad nezabráni jarným kvetom rásť. A tak, hoci planina stráca svoje deti, ani veže a záblesky, ktoré sa z nich šíria, ani vrčiace monštrá, nás, ktorí sme zostali, ešte nedoženú k úteku.

Večná planina.

Jej stromy a lúky sú jediným domovom, ktorý máme.

Text a ilustrácie: Pavol Ičo

Ked' sa povolanie stáva umením

Svojrázna, emancipovaná, s názorom na vec. Rehol'ná sestra, ktorá využíva umenie kamery ako spôsob evanjelizácie. Študovala v Írsku, v Anglicku, učila na Papui Novej Guinei, natočila desiatky úspešných dokumentárnych filmov a momentálne sa ich tvorbe naďalej venuje tu na Slovensku. Ivica Kúšiková.

Čo ťa priviedlo k myšlienke prepojiť svoje povolanie rehoľnej sestry s umením byť dokumentaristkou?

To tak celkom ani nebola moja myšlienka, ale skôr vízia mojich predstavených.

Do Misijnej Kongregácie Služobníč Ducha Svätého som v roku 1986 vstupovala už ako stavebná inžinierka s túžbou pomáhať a pracovať pre tých, ktorí v živote mali menej šťastia, ako tomu bolo v mojom prípade. Stavenie nemocníc, škôl, ihrísk (vždy som verila, že šport je tá najlepšia forma pre deti a mládež), chcelo byť mojim malým príspevkom do misijného diela Cirkvi. Táto moja túžba bola aktuálna až do mojich večných sľubov (r.96), keď mi provinciálna predstavená oznámila, že Kongregácia má pre mňa inú ponuku a tak som sa mala rozhodnúť medzi štúdiom počítačov a médií. A pretože fotografia hrala už od detstva u mňa významnú úlohu, zvíťazili médiá.

Čo všetko ťa postretlo na tvojej ceste za prácou, ktorá ťa naplňuje?

Po absolvovaní štúdia kresťanských masmédií na Univerzite sv. Patrika v Maynooth v Írsku som jeden rok pracovala vo verbistickej produkcii kresťanských televíznych programov KAIROS v Maynooth, kde som sa podieľala na výrobe krátkych večerných reflexií pre Írsku televíziu a strašne ma to zaujalo. Až natoľko, že opäť prišiel nový návrh od predstavených, aby som si vybrala špecializáciu a vzdelanie si doplnila. Magisterské štúdiá v televíznej a video produkcii som ukončila na Univerzite v Bornemouth v Anglicku v r. 2000. Tam, v rámci záverečnej magisterskej práce, vznikol tiež môj prvý dokumentárny film o probléme zadĺženosti

objavovanie nového spôsobu evanjelizácie. To všetko ma veľmi obohatilo a otvorilo nové obzory.

Tvorba dokumentárnych filmov je spôsob evanjelizácie, ktorý mne „sedí“

Potom sa začali ozývať zdravotné problémy a nasledovalo liečenie a doporučenie lekára zostať aspoň na čas doma na Slovensku.

Vtedy som sa stretla s „Luxákmi“ a prijala som ponuku zúčastniť sa na tvorbe cyklu filmov o slovenských misionároch - Moja misia. Ja som konkrétne urobila šesť portrétov slovenských misionárov pracujúcich v Rumunsku, na Sibíri, v Keni, Ukrajine, Ugande a na Slovensku. Okrem toho, že som počas týchto filmovačiek spoznala mnoho vzácných a obetavých ľudí, naučilo ma to veľa aj o sebe samej.

V súčasnosti pracujem pre Konferenciu vyšších predstavených ženských reholí na Slovensku. Mojou úlohou je zaznamenávať audio-vizuálne svedectvá rehoľných sestier, ktoré napriek okolnostiam, v ktorých žili v komunistickom režime, zostali verné svojej identite a svojmu poslaniu. Výsledkom by mal byť 52 min. dokumentárny film, ktorý pripravujeme v spolupráci s ďalšími organizáciami a ktorý chceme ukončiť koncom roka 2012.

Tvorba dokumentárnych filmov je spôsob evanjelizácie, ktorý mne „sedí“ a ktorý prostredníctvom televízie nielen informuje a vzdeláva, ale ponúka tiež iný pohľad na poslanie kresťana v dnešnej dobe. Vnímam to tiež ako možnosť ponúknuť slovenskému divákovi alternatívu ku „rýchlo kvaseným celebritám“.

Aké sú tvoje doterajšie úspechy v rámci tvojej dokumentárnej tvorby?

Nemyslím si, že cieľom mojich filmov by mal byť úspech - to je veľčina subjektívna. (nechcem tým povedať, že pozitívna reakcia nepoteší a nepovzbudí.)

Chcem ohlasovať Evanjeliové hodnoty a tak realizovať svoje rehoľno-misijné povolanie. Medzi nami je veľmi veľa vzácných ľudí, ktorí tomuto svetu – možno aj cez dokumentárny film – majú čo povedať.

Snažím sa o sprostredkovanie príbehu takéhoto človeka. Človeka, ktorý svojou pravdivosťou a autenticnosťou otvára divákovi nové obzory a pomáha mu tak formovať vlastný názor na život. A možno ho tiež pozve byť aj o trochu lepším človekom.

Aká bola tvoja spolupráca so Slovenskou katolíckou charitou v rámci projektu Adopcia na diaľku® – resp. ako hodnotíš návštevu Indie?

Spoluprácu so SKCH, ako aj naše prvé spoločné dielo veľmi oceňujem. Išlo o pilotný projekt, ktorého výsledkom bol 26. min. dokumentárny film „Nádej pre Indiu“. Predstavitelia SKCH - projektu Adopcia na diaľku® podporujú spolu so slovenskými dobrodincami znevýhodnených v niekoľkých krajinách. Deťom v Indii pomáhajú už 15 rokov. V novembri 2009 sa po prvý krát rozhodli túto krajinu navštíviť osobne a stretnúť sa tak s tými, ktorí pomoc prijímajú, ako aj s tými, ktorí dary prerozdeľujú priamo v centrách. Mať pri tom všetkom kameru a fotoaparát celý ten význam návštevy iba znásobuje, pretože darca sa môže veľa dozvedieť o situácii v krajine a smerovaní jeho daru konkrétnym ľuďom. Ďakujem SKCH, že som mohla mať účasť na tak vzácnom diele, akým je projekt „Adopcia na diaľku®“.

V blízkej budúcnosti pripravujeme ďalší spoločný projekt, a tým je monitorovanie situácie ako aj darov slovenských dobrodincov na Haiti. Verím, že sa nám podarí dobré dielo, ktoré bude požehnaním pre nás všetkých.

Evanjelizácia, v jej mnohých formách, je proces, ktorý ponúka človeku orientáciu na jeho životnej púti – tak divákovi, ako aj produkčnému tímu. Je na nás, či pozvanie prijímame a máme odvahu vstúpiť na územie, ktoré nemusí vždy garantovať ľudské istoty.

Ivana Pástorová, SKCH

foto: Michal Fulier

tretieho sveta, ktorý som točila v západnej Zambii, na misii Sichili. Táto skúsenosť rozhodla o mojom ďalšom smerovaní v médiách. Dokumentárny film ma chytil natoľko, že som si už nevedela predstaviť robiť niečo iné, zmyslupnejšie. No iba do odchodu na misiu na Papuu Novú Guineu (PNG). Tu som si opäť raz dokázala predstaviť nepredstaviteľné. Moje určenie bola pedagogická činnosť. Prednášala som na súkromnej katolíckej Univerzite Božieho Slova v Madang TV a fotožurnalistiku. Okrem teórie, v rámci praktických cvičení vznikali v našej malej univerzitnej strážni aj krátke publicistické príspevky pre televíziu v PNG. To bolo zmysluplné hlavne pre študentov, ktorých námaha, vložená do školských cvičení, bola takto zužitkovaná. Tým najšikovnejším to tiež pootvorilo dverka do budúcej kariéry, s možnosťou uplatnenia sa v televíznom biznise. Pre mňa to bola nová skúsenosť, nová výzva, nová kultúra,

foto: Michal Fulier

Žasnem, kde všade sa dá žiť

Každý z nás má nejakú prácu, kto ju nemá, je nezamestnaný. Súčasťou mojej práce je tzv. vyhľadávanie. Je to nanajvýš zaujímavá a (len pre zaujatého) človeka nebezpečná práca. Jej základným princípom je nájsť ľudí na pokraji spoločenského záujmu alebo aj za spomínaným okrajom. Kdesi na hranici a možno ešte aj za ňou. Ľudí, ktorí sa potulujú mestom v jedinom kabáte a v batohu si nesú celý svoj svet. Ľudí, čo vás sem – tam oslovia a pýtajú si peniaze. Ľudí, ktorí sa v živote tak zamotali, že ich šnúra náhod a chýb priviedla na pomyselné dno spoločnosti.

Prvýkrát som sa na to tešil. A vlastne, vždy keď ideme do „terénu“, mám tie isté pocity. Je pre mňa dobrodružstvo sledovať, kde všade a ako sa dá žiť. Kde všade by som ja už radšej ani nežil. A oni žijú.

Príbeh 1: Určite prideme

Pri vlakovej koľaji je okrem priemyselnej zóny so zašlou slávou aj záhradkárská oblasť. Pre tých, čo tam roľu nemajú, je to dosť neznámy kút Prešova. Pod nohami je ešte sneh, kolega sa teší, že mláky vo vychodených cestičkách sú zamrznuté. Môžeme sa k zvláštnemu bunkru dostať suchou nohou. Bunker tvoria dva stromy, spojené doskami a vlnitým plechom. Nielen zďaleka pôsobí toto obydlie neútlne. Stúpa z neho dym... Pri ohnisku vysedáva mladá slečna – asi mladšia ako ja. Oči má zakalené, malátne pohyby rúk narážajú na telo „priateľa“, ktorý ju drží v náručí. Okrem

párika sa tu vyhrieva trojica mužov a žena. Svrone tvrdia, že majú kde bývať. Všetci sú tu len na návšteve. Ale, kto je vlastníkom tejto „chajdy“, sa nedozvedáme. Po obligátnej ponuke našich služieb sa naše obecenstvo spoza ohňa predbieha vo vedomostiach o fungovaní našej charity. Zamilovaný chlapec nás posielal preč, lebo slečna chce spať. Odchádzame.

O dva týždne. Vraciame sa na miesto našej návštevy, po páriku teraz niet ani stopy, hrnce na poličke za ohniskom sa ani nepohli. Asi sa tu nevari často. Zmena je ale citeľná. Tí, čo našu pomoc pred pár dňami odmietali, sa pýtajú, ako im môžeme pomôcť. Ponuka sa opakuje. Odpoveď je pozitívna: „Určite prideme...“ Ľudia, čo tam boli, sa u nás neukázali doteraz. Zato ich ďalej stretávam na Hlavnej ulici. Pýtajú pomoc. Veď viete.

Príbeh 2: Ideálna dovolenka

Pán Samuel sa vrátil zo zárobkov v Anglicku. Keďže si menil adresu, svojej banke túto skutočnosť nahlásil práve v čase, keď si v nej zakladal účet. Býval – ako obvyčajne – v podnájme a do siedmich dní mu banka mala vystaviť platobnú kartu. O ďalšie dva dni mu k nej mal prísť aj PIN kód. Bohužiaľ, dva dni po založení konta odišiel z Anglicka na dovolenku. Karta a následne aj prístupový kód sa tak dostali do rúk majiteľa domu. A on zostal bez peňazí. Tu končí verzia pána Samuela. Nik nemá dôvod neveriť mu. Preto mu poradíme, aby zašiel do nejakej slovenskej banky, preukázal svoju totožnosť a požiadal banku, aby peniaze

z jeho britského účtu poslali na jeho slovenský účet. Dva dni chodieval k nám do sociálneho centra. Napriek tomu, že sa snažím nájsť pre neho najbližšiu banku, dokonca mu píšem aj jej otváracie hodiny, posedáva na svojom mieste. Tretí, štvrtý, piaty... neviem ani koľký deň. Po nich zmizol. Pred pár dňami sme ho našli za veľkým obchodným domom. Na kope raždia (ktorá slúžila ako vankúš celej partii) si v polospanku vychutnával prvé jarné slnko. Okolo prázdnej fľaše tradičného nápoja. Ideálna dovolenka?

Príbeh 3: Sú tu ľudia, čo mi pomohli...

Vystupujeme na predposlednej zastávke MHD na jednom sídlisku. Len pár krokov od nej je pri telefónnej búdke zašitá partia chlapov. Koluje medzi nimi plastová fľaša. Neznámam jej odpornú zelenú farbu. Obsah je ešte nechutnejší. Už som myslel, že okolo nich prejdeme bez zastavenia, no kolega zahliadol klienta, čo sa u nás už pár dní neukázal. Spýtal sa, ako sa má. Prekvapený záujmom a ovplyvnený obsahom fľaše, ktorý bude čoskoro minulosťou slabo artikuluje. Chvíľu som mu vôbec nerozumel. Napokon som sa chytil. Horil čosi o tom, že títo ľudia mu veľmi pomohli a starajú sa o neho. Nuž, u nás dostával stravu trikrát denne, no zelenej fľaše by sa nedočkal. Mal síce teplo, posteľ, šatstvo a istý hygienický štandard. Ale keď je presvedčený, že práve táto banda mu pomohla... Aspoň viem, že máme silnú konkurenciu na uliciach.

Pavol Burda, GKCH Prešov

Nie je práca ako práca

Poznáme to. Letné študentské prázdniny pred nami, dlhé dni voľného času, ktoré chce každý využiť čo najhodnotnejšie. Niečo zažiť a popri tom si aj niečo zarobiť. Hlavne sa nenudiť. V iných prípadoch sme neboli schopní nájsť si dobre platenú prácu niekde v našom okolí a tak sme okúsili šťastie zamestnať sa v zahraničí. Veľakrát pod vidinou rýchleho zarobku, či neopakovateľného dobrodružstva v zaujímavej krajine, si neoveríme miesto a osoby, ktorým sa chceme zveriť do rúk. Niekedy však ani tá najprofesionálnejšia pracovná agentúra nedokáže predpokladať zvrät očakávaných skutočností a jednoducho sme v nesprávnom čase na nesprávnom mieste.

Príbeh, ktorý má ďaleko od rozprávky

Jana pochádza z malého mesta na strednom Slovensku. Po skončení školy si našla cez legálnu agentúru prácu v Českej republike, keďže v lokalite, kde bývala, bola veľká nezamestnanosť a nemala žiadnu šancu sa tam zamestnať. V ČR pracovala ako pomocná sila v kuchyni v jednej reštaurácii. Tam sa zoznámila s kamarátkou, ktorá mala priateľské kontakty v Nemecku.

Namiesto čašníčky spoločníčkou

V jeden deň dala Jane ponuku odísť za tou istou, ale lepšie platenou prácou do Nemecka, keďže jeden z priateľov tam vlastnil reštauráciu. Hneď po príchode do Nemecka, jej vzal majiteľ reštaurácie doklady s tým, že jej tam musí vybaviť pobyt a pracovné povolenie. Viac svoje doklady však nevidela. Miesto pomocnej práce v kuchyni jej ponúkli robiť čašníčku,

čomu sa celkom potešila. Po pár dňoch ju začali nútiť robiť spoločníčku, barovú tanečnicu a striptérku, čomu sa bránila. Muži v klube ju začali zastrašovať a vyhrážať sa jej bitkou. Neustále jej šli v päťkách. Chcela ujsť, ale nevedela nemecky, nemala doklady a tiež nevedela, kde presne sa nachádza. Muži v klube ju nútili piť veľa alkoholu a v jeden deň ju znásilňovaním zlomili. Potom jej agresívne nariadili, koľko im musí denne odovzdať peňazí z práce prosti-tútky.

Chcela ujsť, ale nevedela nemecky, nemala doklady a tiež nevedela, kde sa presne nachádza.

Nakoniec našla pomoc

Takmer po roku sa jej podarilo ujsť za pomoci jedného zákazníka, ktorý ju odviezol na políciu. Keďže už vedela viac nemecky, polícia vyrozumela, že v jej prípade ide o obchodovanie so ženami v oblasti nútenej prostitúcie, preto ju zaradili do projektu, ktorý pomáha obetiam obchodovania. Tento charitný projekt jej zabezpečil anonymné bývanie s utajenou adresou, stravu, oblečenie, pomoc psychológa, finančnú pomoc, osobnú asistenciu, lekárske vyšetrenia, sociálne poradenstvo pri vybavovaní dokladov, podporu pri hľadaní novej práce.

Mládež by mala vedieť, o čo ide

Janin príbeh je iba jeden z mála svedectiev o skúsenosti s nútenou prostitúciou. Nie každý

má však to šťastie, aby sa vymanil spod násilného teroru a nie každý príbeh sa končí šťastne. O mnohých nemáme ani poňatia, veľa obetí sa hanbí o tom verejne rozprávať. Mnoho prípadov je však aj takých, ktoré z tohto stavu nemajú východisko, sú obeťami nútenej práce, nútenej prostitúcie, obeťami obchodovania s ľuďmi. Projekt Stop obchodovaniu s ľuďmi funguje na Slovensku už druhý rok a jeho cieľom je prevencia, vyhľadávanie a reintegrácia klientov, ktorí sa stali obeťou obchodovania. Je dôležité, aby najmä mládež formou preventívnych prednášok získala základné poznatky v tejto oblasti, pretože je potrebné vyvolať zmenu v postojoch o ľahostajnosti k ochrane seba samého a iných.

Ivana Pástorová, Andrea Bezáková, SKCH

Ak máš osobnú skúsenosť alebo sa chceš dozvedieť viac, poradiť sa s odborníkom, kontaktuj:

Mgr. Andrea Bezáková /sr. Bohdana, CJ/
Mob.: +421 918 994 754

E-mail: stoptrafficking@charita.sk

Viac na www.charita.sk

Tento projekt založila SKCH podľa vzoru projektu Magdala v Českej katolíckej charite, vďaka podpore Ministerstva vnútra SR.

V rámci Programu podpory a ochrany obetí obchodovania s ľuďmi financovaného MV SR prevádzkuje IOM (Medzinárodná organizácia pre migráciu) od 1. júla 2008 Národnú linku pomoci obetiam obchodovania s ľuďmi s telefónnym číslom: 0800 800 818.

Viac na www.iom.sk

Dôležité je neostať ležať, ale pokúsiť sa vstať

Foto: Michal Fuller

Nie často sa stáva, aby sa človek, ktorý má problémy s alkoholom, k tomu aj otvorene priznal. Ale padnúť na dno môže každý, dôležité je neostať ležať, ale pokúsiť sa vstať a ísť ďalej. Často však takýto človek nestačí na to sám a potrebuje podať pomocnú ruku, poradiť, usmerniť. Každému by malo záležať na budovaní povedomia o zodpovednom užívaní alkoholických nápojov, prispieť k samozrejmosti riadenia dopravných prostriedkov bez užívania akýchkoľvek omamných látok. Mnoho rodín totiž môže mať krajší život, keď si jej členovia budú uvedomovať svoju zodpovednosť voči deťom a sebe samým.

Priznám sa, neveril som si, že prestanem

„Môj príbeh sa začína už niekde v detstve, keď som sa s alkohol stretával často prostredníctvom môjho otca. Otec pil a ja som podobný vzťah k alkoholu akosi zdedil. Nestal som sa alkoholikom hneď, ale zo začiatku to bolo popíjanie v partii. Avšak postupom času sa alkohol stal zlou súčasťou môjho života. Medzitým som sa oženil a aj pod vplyvom rodiny a manželky som si uvedomil, že bude asi lepšie ísť sa liečiť. No priznám sa, neveril som si, že prestanem. A možno aj preto neboli liečby účinné, vždy som sa k alkoholu vrátil. Došlo to až tak ďaleko, že som sa ocitol na svojom treťom liečení na Prednej hore, no tiež som sa v tom čase stal bezdomovcom. Teda úprimne povedané, vďaka liečeniu som mal strechu nad hlavou.

Keby som nemal Cestu, nemal by som čo robiť

Po troch mesiacoch ústavnej liečby som bez akéhokoľvek pričinenia dostal možnosť pokračovať v resocializačnom procese v Prešove v zariadení Gréckokatolíckej charity v Domove nádeje. Verím, že to bola Božia ruka, ktorá ma sem viedla. Hlavné bolo, že som mal kde bývať, ale po dvadsiatich mesiacoch som si uvedomil, že abstinencia je pre mňa tá lepšia, správna cesta. Alkohol si vybral svoju daň, okrem toho, že som sa ocitol mimo domova, mám zdravotné komplikácie, ktoré mi nedovoľujú nájsť si trvalú prácu. Preto sa už roky venujem distribúcii časopisu Cesta a táto práca sa mi stala zmyslom dňa i zmyslom života. Keby som nemal Cestu, nemal by som čo robiť. Momentálne čakám a teším sa, že možno budem môcť bývať v Domove sociálnych služieb v Prešove, no pri distribúcii Cesty by som chcel ostať a byť tak prospešný.

Som veľmi vďačný Bohu, charite, resocializačnému stredisku Domov nádeje a samozrejme aj časopisu Cesta, že môžem dôstojne fungovať a žiť svoj zložitejší život.“

Ľubomír (Uverejnené v časopise Cesta 12/2010)

Cesta k domovu“

Každý snaha si vyžaduje veľkú dávku odriekania a vnútorných bojov so sebou samým, s okolím a rodinou. O to viac, keď sa to týka problémov s alkoholom, ktorý je naozaj, ako sa hovorí, metlou ľudstva.

Resocializačný systém „Cesta k domovu“ pod záštitou Gréckokatolíckej charity Prešov je jedinečným komplexným systémom na Slovensku, ktorý v sebe zahŕňa komplexnú resocializáciu a reintegráciu osôb závislých od návykových látok a osôb bez domova. Pomoc je vyskladaná z celého súboru zariadení ako Sociálne centrum, Nocľaháreň Archa, Dom Charitas, Domov nádeje, Agentúru podporovaného zamestnávania (APZ). V rámci resocializačného systému „Cesta k domovu“ sa tiež vydáva časopis Cesta a alkoholici hľadajúci abstinenciu sa združujú v klube Kahan. Zvládnutím celého resocializačného programu je však veľká šanca zaradiť sa plnohodnotne do života v spoločnosti.

Ivana Pástorová, SKCH

Viac informácií nájdete na:

www.gkcharita-po.sk

www.mesacnikcesta.sk

Klub KAHAN

otvorená skupina pre všetkých, ktorí chcú, abstinovať. V rámci klubu sa ľudia stretávajú raz týždenne (štvrtok 15.30 hod.). Každý tretí štvrtok prichádza na klub duchovný správca o. Jozef Voskár, ktorý duchovne formuje.

Kontaktná osoba: Jakub Harčár,
tel: 0905 564 838

e-mail: klubkahan@gkcharita-po.sk

foto: Laco Madár

Potrebujeme vôbec charitu? Odpoveď je istá.

Ľudia si často kladú otázku, čo sa skrýva pod pojmom Charita? Je to činnosť cirkvi, pomoc pre bezdomovcov, pomoc ľuďom v chudobe? Potrebujeme vôbec charitu?

Každý nájde odpoveď, keď dokáže odpovedať na nasledovné otázky. Potrebujú pomoc a podporu ľudia v hmotnej, sociálnej núdzi a tí najchudobnejší? Potrebujú pomoc a podporu bezdomovci, ktorí sú tiež len ľudia, či týrané matky, alebo jedinci so závislosťami? Ak si myslíte, že áno, tak „POTREBUJEME CHARITU“. Táto organizácia naplňa svojou činnosťou všetky oblasti sociálnej pomoci. Veď sa hovorí, že základným poslaním charity je „obliecť nahých a nakrmiť hladných“.

Aj v roku 2010 sa Diecézna Charita v Rožňave snažila, aby mohla naplniť svoje poslanie. Poskytuje pomoc a podporu najchudobnejším, rodinám v hmotnej a v sociálnej núdzi. Táto starostlivosť sa začína sociálnym poradenstvom, v rámci ktorého poskytujeme pomoc pri orientovaní sa v zákonoch, poskytujeme informácie o možnostiach na trhu práce a pri vybavovaní žiadostí smerujúcich na rôzne úrady. Konkrétne sme pomohli pri vybavovaní náhradného výživného pre osamelé matky, písali sme žiadosti o prijatie do zamestnania, žiadosti o prídelenie náhradného bývania, o hmotnú núdzu. Podarilo sa nám vybaviť umiestnenie problémového tínedžera do školského zariadenia. Pri vybavovaní týchto záležitostí máme možnosť spolupracovať s mestským úradom, s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, škol-

skými zariadeniami a navzájom sa podporujeme s probátorkou z okresného súdu.

Keď poslaním sa stáva „obliecť nahých a nakrmiť hladných“

So smútkom konštatujeme, že zo dňa na deň narastá počet rodín, kde fyzické a psychické týranie žien a detí je na každodennom poriadku. Tieto ženy vo svojej beznádejnej situácii vyhľadávajú pomoc charity. Charita pomáha týmto ženám dostať sa z toho pekla na utajenú adresu vďaka spolupráci s organizáciami, krízovými strediskami a odborníkmi, ktorí sa venujú tejto problematike.

V rámci činnosti charity, dosť veľký priestor zaberá problematika bezdomovstva. Byť bezdomovcom nie je vždy výsledkom osobného rozhodnutia človeka. Sú to ľudia, ktorí svoju osobnú krízu nedokážu ináč riešiť a prijímajú osud bezdomovca. Z tohto dôvodu sa dostávajú do nekonečného kolobehu a sú spoločnosťou odpísaní, napr. pri hľadaní zamestnania, či príležitostných prácach. Keď títo ľudia prijmu takýto spôsob života, ani charita nedokáže ich dostať zo svojej apatie, ale napriek tomu sa snaží aspoň poskytnúť základnú pomoc. V Rožňave pomoc charity využíva približne 15 bezdomovcov. Poskytujeme im možnosť vykonať osobnú hygienu, podávame im raz denne teplú stravu a v zimnom období aj teplý čaj. Keďže sa riadime snahou „obliecť nahých“, vytvorili sme šatník, z ktorého pri preukázaní v hmotnej núdzi si môžu vyberať za symbolické ceny, samozrejme nielen bezdomovci, ale všetci občania, ktorí považujú túto formu pomoci za po-

trebnú. Okrem šatstva ponúkame odkázaným aj rôzne nábytky, ktoré charite darovali veriaci, aby pomohli tým, ktorí sú na to odkázaní.

Zlepšenie nám dáva silu pokračovať v práci

Snažíme sa pomôcť aj ľuďom, ktorí sa stali z rôznych dôvodov závislými. Sú to stavy, ktoré si vyžadujú dlhodobé liečenie a pomoc odborníkov. Preto spolupracujeme aj s lekármi a rôznymi inštitúciami, ktoré sa zaoberajú liečbou závislosti. Radosťou nás naplňa, keď vidíme niektoré pozitívne výsledky našej činnosti, a tie nám dávajú silu pokračovať v tejto práci. Naša práca nekončí pri diagnostikovaní, ale pretrváva aj počas rehabilitácie a pri ďalšom doprovoze na zdravotné vyšetrenie, vybavovanie liekov.

Medzi našimi klientmi sú aj ľudia, ktorí hľadajú dôstojnejšie bývanie, a tým pomáhame pri ich umiestňovaní v útulkoch, v domovoch na polceste, či už ide o manželské páry, alebo o mládež z detského domova. V týchto zariadeniach za pomoci odborníkov majú možnosť spraviť krok vpred a začať dôstojnejší samostatný život.

Nesmieme zabudnúť na našu opatrovateľskú službu, ktorú vykonávajú naše opatrovateľky s úctou a láskou. Starajú sa o našich starších spoluobčanov, ale aj o rodiny, kde žijú ľudia so zdravotným hendikepom. Táto ich starostlivosť pozostáva z pomoci v domácnosti, z denných nákupov, zo sprevádzaní k lekárovi, či na spoločenské podujatia.

DCHRV

Význam rodiny v živote človeka

Politický a ekonomický pokrok, ktorý sa stal prvoradým záujmom súčasnej spoločnosti, nenechal bez následkov ani sociálnu oblasť života jednotlivca a spoločnosti.

Najmä mladí ľudia dnes, napriek tomu, že majú takmer všetko, chodia a správajú sa, akoby im stále niečo chýbalo. Žijú poväčšine na úrovni materiálnej. Aj keď sa osamostatnia, zisťujú, že nevedia konštruktívne riešiť problémy. Ani si neuvedomujú, že koreň problémov, ktoré majú teraz, siaha do ich detstva, ktoré bolo súčasťou rodinného života.

Rodina a detstvo

Nijaké iné prirodzené spoločenstvo nezasahuje ľudskú osobu a nevstupuje do ľudského života ako práve rodina, pretože človek prichádza na svet v rodine. Tým, ktorým v detstve chýbala rodina, môžu byť v dospelosti poznačený negatívnym vplyvom pri vytváraní nových vzťahov. V rodine človek rastie a stvára sa pre ďalší život. II. vatikánsky koncil hodnotí rodinu ako spoločenstvo lásky, v ktorom sa rodí nový život. Dieťa zaujíma dôležité miesto aj vzhľadom na štát a Cirkev. Štát, ktorému záleží na vlastnej budúcnosti, bude si vážiť manželstvo a rodinu, lebo sa v nich rodí a vychováva budúcnosť národa. Štát, ktorý nevlastní rodiny ako zdroj nových ľudských životov, nemá nijakú budúcnosť.

Rodičia sa majú starať o materiálny chod domácnosti. Pod hmotnými potrebami sa myslí: spoločné bývanie, šatstvo, spoločná jedáleň a taktiež prostriedky na zábavu a zotavenie v bežnom živote. Človek nie je len telo, ale aj duša a duch, preto je potrebné, aby sa v rodine venoval čas pre komunikáciu medzi rodičmi a deťmi. Zjednocujúcim princípom rodičov a detí je láska a úcta. Kde vyhasne vzájomná láska, rodina sa rozpadne. Jedným z najväčších prvkov, ktoré spájajú rodinu sú: spoločné prežívanie sviatkov, spoločné výlety, spoločné podieľanie sa na práci v domácnosti.

Rodina a komunikácia

Iná dôležitá oblasť rodinného života, ktorá

pôsobí na náš vývin, je kvalita (čiastočne aj kvantita) komunikácie v rodine. Komunikácia je bez pochýb kľúčom k zdravej rodine a osobnému vývinu. Oproti tomu nedostatok komunikácie je základnou príčinou manželských a rodinných problémov ako aj osobnostných nedostatkov. Nie je otázkou, ktorá rodina má problémy a ktorá ich nemá, ale ktorá rodina dokáže o týchto problémoch komunikovať, a ktorá nedokáže. Zdravá rodina dokáže problémy a rozpory prediskutovať, a tým ich vyriešiť, alebo sa naučiť s nimi žiť. Ak rodina dokáže komunikovať, dokáže využiť príležitosť - žiť, byť, vytvárať vzťahy.

Komunikácia je bez pochýb kľúčom k zdravej rodine a osobnému vývinu.

Každý z nás preberá štýl komunikácie z vlastnej rodiny, preto je dôležité sa pýtať: Ako navzájom komunikovali naši rodičia? Rozprávali sme sa v našich rodinách o svojich plánoch a citoch voľne, otvorene a pravdivo? Prejavovali sme spontánne svoju vzájomnú náklonnosť? Smeli sme nesúhlasiť s iným? Prejavoval sa konflikt vhodným spôsobom? Ako sme prejavovali svoj hnev? Spôsob, akým sme komunikovali s členmi svojej pôvodnej rodiny determinuje, ako komunikujeme s ľuďmi mimo rodiny, najmä v blízkych vzťahoch.

Nedeľa, čas pre budovanie vzťahov

Tým, že dnešná spoločnosť je orientovaná na výkon a človek je zameraný viac na „mať“, ako „byť“, stáva sa, že rodičia strávia oveľa viac času v práci ako doma. Nedeľa stráca svoje miesto v živote ľudí, ako deň oddychu a budovanie medziľudských vzťahov. To spôsobuje, že rodina nemôže stráviť nedeľu ako deň oddychu v rodinnom kruhu. Človek nie je stroj. I keď aj stroj sa opotrebováva a potrebuje niekedy

foto: Andrej Lojan

zastať. O čo viac človek! Preto je v ľudskej bytosti zakorenená požiadavka „svätiť sviatok“.

Nedeľa je čas, v ktorom sa majú budovať hodnoty rodinné, kultúrne, spoločenské a náboženské. Keďže nedeľa je pre kresťanov Pánovým dňom, nemal by to byť len „koniec týždňa“, čas chápaný ako jednoduchý odpočinok, alebo únik z každodennej všednosti.

Nedeľné slávenie Eucharistie je stredobodom života Cirkvi. V kresťanskej nábožnosti sa traduje prvok, v ktorom je nedeľa službou chorým, taktiež starým a opusteným ľuďom.

Aj svojim rodinám a blízkym majú ľudia venovať čas, ktorý im ťažko môžu dať cez týždeň. No nedeľa tak isto môže dobre poslúžiť

všetkým, ktorí sa chcú zamyslieť, pobudnúť nejaký čas v tichosti a samote, vzdelávať sa, alebo meditovať.

P. Andrej Lojan, SVD

Použitá literatúra:
JAN PAVOL II.: Dies Domini, s. 16, Bratislava : Don Bosco, 1998

Veľký sociologický slovník, Karolinum, Praha 1996

Vragaš Š., Základné otázky sociálneho učenia Cirkvi, RKCMF UK, Bratislava 1996

Padovani M. H.: Hojenie zranených emócií, SVD, Nitra 1999

Peck S.: Dále nevyšlapanou cestou, Votobia, Olomouc 1994

SKCH V OBRAZOCH

India je krajinou protikladov – v mestách žijú bohatí podnikatelia a zároveň extrémne chudobné rodiny, pričom až polovica zo všetkých detí trpí podvýživou. Podľa hrubých odhadov je v Indii vyše milióna detí, ktoré pracujú v autodielnach, hoteloch, fabrikách, na poliach. Pre chudobu sú deti nútené celé hodiny pracovať pri neadekvátnom prístupe k ich zdraviu, výžive, vzdelaniu a k iným výhodám. V rámci projektu **Adopcia na diaľku®**, ktorý pred 15 rokmi spustila **Slovenská katolícka charita**, deti dostávajú vďaka pravidelným príspevkom

svojich "adoptívnych rodičov" všetky školské potreby, ktoré zahŕňajú učebnice, školské rovnosačy a tašky, poplatky za školné, ako aj zdravotnícku starostlivosť. Pokroky detí v škole sa pravidelne sledujú. Viacerí študenti, podporovaní slovenskými darcami prostredníctvom SKCH, majú vynikajúce študijné výsledky. Deti, ktoré ukončili štúdium a nájdu si zamestnanie, sú už tým pádom sebestačné - iné majú možnosť pokračovať v 2-ročných kurzoch orientovaných na prípravu na povolanie, resp. ďalej na univerzite.

Foto: archív SKCH

Onedlho na vás čaká možnosť nakupovať v charitnom E-shope

V priebehu ďalších týždňov pripravujeme pre vás novinku na našej webovej stránke a to Internetový obchod, cez ktorý si budete môcť zakúpiť výrobky z našich misií v zahraničí i rôzne predmety s logom SKCH, ale rovnako výrobky, ktoré vyrábajú klienti zariadení fungujúcich v rámci archidiecéznych charít na celom Slovensku. Pohodlne si tak budete môcť vybrať zo sortimentu tričiek, keramických výrobkov, drevených hračiek, či pohľadníc, ktorými môžete urobiť radosť svojim blízkym, či sebe a zároveň tým podporíte činnosť a aktivity Slovenskej katolíckej charity, ktorej cieľom je Byť blízko pri človeku a pomáhať tým, ktorí to najviac potrebujú. Informácie o našom E-shope nájdete už čoskoro na našej webovej stránke www.charita.sk

Fotografická súťaž – „Moje dobročinné leto“

Máš rád/a leto a chvíle, ktoré sa s ním spájajú? Dokážeš pomáhať druhým? Si kreatívny/a? Rád/a fotografuješ? Tak sa zapoj do našej fotografickej súťaže a zašli nám svoju najlepšiu fotografiu zachytenú počas tohtoročného letného obdobia či prázdnin na tému „Moje dobročinné leto“. Fantázii sa medze nekladú, preto je len na Tebe, akým spôsobom zamrazíš ten moment, ktorý ti ostane v tvojom srdci ako spomienka na jedny z najkrajších chvíľ počas leta. Vyhodnotenie súťaže prebehne v septembri 2011 a porotcom bude súčasný slovenský dokumentárny fotograf Michal Fulier. Na víťazov čakajú milé ceny a na všetkých zúčastnených jedno milé prekvapenie. Preto neváhajte, zasielajte nám svoje fotografie na adresu info@charita.sk a uvidíme sa v októbri!

Foto: Michal Fulier

Nádej pre Indiu sa predstaví v Bratislave

Putovná výstava s názvom Nádej pre Indiu, ktorá počas roka 2011 navštívila už 4 mestá v rámci celého Slovenska, zavíta v septembri do Bratislavy, aby v Dome Quo Vadis (Hurbanovo námestie 1) od 10. – 24.9. 2011 svojou výpovednou hodnotou oslovila čo najširšie publikum. Výstava obsahuje spolu 46 fotografií z Indie, ktoré vznikli pri návšteve zástupcov SKCH spolu s komentármi a informačnými textami, zobrazujúce prepojenie medzi darcami zo Slovenska a konkrétnymi deťmi z Indie, ktoré darcovia podporujú. V priebehu výstavy bude taktiež premietaný dokument, ktorý vznikol počas tejto cesty a jeho autorkou je dokumentaristka Ivica Kušíková. Pozvaní ste všetci, lebo na pomoc nikdy nie je ďaleko – byť blízko nikdy nie je neskoro.

ADOPCIA NA DIAĽKU®

SRDEČNE VÁS POZÝVAME NA PUTOVNÚ VÝSTAVU

NÁDEJ PRE INDIU

**PRI PRÍLEŽITOSTI 15. VÝROČIA PROJEKTU
ADOPCIA NA DIAĽKU®**

**SLÁVNOSTNÉ OTVORENIE SA USKUTOČNÍ V BRATISLAVE 10.9.2011 O 17:30
V PRIESTOROCH DOMU QUO VADIS, (HURBANOVO NÁMESTIE 1).
VÝSTAVA POTRVA OD 11.9.2011 DO 24.9.2011, DENNE OD 16:30 DO 21:00.**

**NA POMOC NIKDY NIE JE ĎALEKO,
BYŤ BLÍZKO NIKDY NIE JE NESKORO.**

Slovenská katolícka charita ďakuje za spoluprácu a materiálnu pomoc:

**Pomáhame žiť.
Až do konca.**

**HOSPICOVÁ
STAROSTLIVOSŤ**
zaručuje nevyliciteľne
chorým ľuďom v termi-
nálnom štádiu života,
že nebudú trpieť
neznesiteľnými
bolestami, za každých
okolností bude za-
chovaná ich ľudská
dôstojnosť a v posled-
ných chvíľach nezo-
stanú sami. Hospicová
starostlivosť pamätá aj
na príbuzných chorého
a poskytuje im podporu.